

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Η ιστορία του πιε παθητικού, του πιε τρυφερού και συγχινητικού έρωτες του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Είνε τα ρουχα του θαρώνου Λένγκεν, του άπάρτησεν ή "Εμμου. Μας τάφερε εδω, καθώς και πολλά άλλα πράγματά του, γιατί ζετινάχτηκε στο χαρτοπαίγνιο κ' έμεινε χωρίς πεντάρα... Πάρτε τα... "Ελπίζω να σας έρχονται καλά, γιατί κ' ο θαρώνου έχει το ίδιο περίπου ανάστημα με σας... "Αμα θα τ' χρησιμοποιήσετε, μου τ' ξαφαίρνετε...Και τώρα φευγάτε γρήγορα, να μην αντίληφθ' ή τιποτε ο πατέρας μου...

Ο Σομπέρτ δεν ήξερε πως να ευχαριστήσει την γλυκειά εκείνη κοπέλλα, την τόσο καλή και πονετική...

Δάκρυα πλημμυρίζαν τα μάτια του... Καί, σε μία στιγμή, παίρνοντας τα χέρια της, τ' έφερε στα χείλη του κ' άρχισε να τ' αγκαλιά με πάθος, βρέχοντάς τα συγχρόως με τ' δάκρυά του...

Η "Εμμου ένοιωσε κάποιο γλυκό αίσθημα να πλημμυρίζει την παρβενική καρδιά της. "Ω! ή έπαφή των χειλιών του Σομπέρτ στην επιδερμίδα της, της προκαλούσε ένα γλυκό ρίγος... Μια ευτυχία πρωτογνώριστη έκανε τ' στήθος της να φουσκώνη...

Μά ήταν λοιπόν έρωστευμένη μ' αυτόν τον άνθρωπο, Μ' αυτό τον άνθρωπο που δεν ήταν καθόλου ώρατος, που ήταν μάλλον άσχημος;... "Ω, αν μπορούσε, εκείνη τη στιγμή, ή "Εμμου, να ρίξη μία ματιά στα δάθη της ψυχής της, θα έβλεπε να έχη στήσει εκεί μέσα τ' θρόνο του ο πιε ώρατος και πιε μικρός απ' όλους τούς θεούς, ο "Ερας... Κ' ήταν τόσο άγνος ο έρωσ της, όσο και μεγάλος. Χωρίς να τ' νοιώθ' ο Σομπέρτ την είχε γοητεύσει... Γιατί;... Γιατί...ναί, τ' καταλάβαινε πολύ καλά αυτό—δεν έμοιαζε με τούς άλλους ανθρώπους.

—"Εμμου! "Εμμου! ακούστηκε εκείνη τη στιγμή μία φωνή μ'εσ' από τ' σπίτι. "Ήταν πάλι ο άνευροδανειστής που ζητούσε την κόρη του.

Η "Εμμου άποτραβήχτηκε γρήγορα, γρήγορα και πεταχτή, γελαστή, ευχιομένη, φώναξε στον Σομπέρτ: "Καλή έπιτυχία!", του έστειλε ένα φίλημα με τ' γέρι της κ' εξαφανίστηκε μέσα στο σπίτι.

Ο μουσουργός, κρατώντας τ' πολύτιμα ρουχα στα γέρια του, κατέβηκε τ' σκάλα και θγήκε κ' αυτές έξω...

Ευχάριστα συναισθήματα τόν πλημμυρίζαν κ' αυτόν. "Ίσως να μην ήταν έρωστευμένος. Μά ένοιωθε ότι είχε βρ'η στην "Εμμου κάτι περισσότερο από μία φίλη: τ' η γυναίκα που ένοσκόκωνε επάνω της και τ' η φίλη και τ' η μητέρα και τ' η αδελφή.

Στ' ανάκτορο της πριγκιπίσσης Κίνσκου...Οι πρώτοι προσκαλεσμένοι είχαν άρχισει να στάνουν. Μεγαλοπρεπείς υπηρέτες με χρυσοστάλλιστες λιβρέες τούς υποδεχόντουσαν στη ιμνημιώδη είσοδο τ' μεγάρου...

Ήταν όλο τ' άθος της άριστοκρατίας της Βιέννης. Αυτόκρατορικοί άρχιδούκες, πάμπλουτοι Οδύγγοι πριγκητες, που περνούσαν τόν μισό χρόνο σ' άπεράντα κτήματα τους και τόν άλλο μισό στα παλάτια τους της Βιέννης, κόμητες της αλλής, στρατηγοί, ύπουργοί. Κανένας από τούς προσκαλεσμένους δεν ήταν χωρίς τίτλο... Πολλές φορές τ' έσπεριδες αυτές τις ελιές τιμήσει κ' ο ίδιος ο αυτόκρατωρ. Κ' αυτό ίσως ήταν ένας από τούς λόγους για τούς οποίους ή μουσικές έσπεριδες της πριγκιπίσσης Κίνσκου θεωρούντο ως τ' σπουδαιότερο κοσμικό και καλλιτεχνικό γεγονός της Βιέννης.

Η πριγκιπίσσα, ή οποία, παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλε για να διατηρήση τ' τελευταία ίχνη μίας νεότητος που είχε φύγει πρό πολλού, φαινόταν πως είχε περάσει τ'α πενήντα—δεχόταν τούς προσκαλεσμένους με τ'ην κάπως αγέγραχη και ασυτηρή εκείνη ευγένεια, με τ'ην όποιαν δέχονται οι βασουλεις τούς αλλικούς τους. Μόλις καταδεχόταν να χαμογέλασ' ο' έσους απ' αυτούς της ησαν περισσότερο συμπαθείς. Καθισμένη σε μία μεγαλοπρεπή πολυθρόνα, τούς κτύταζε έναν-έναν με τ'α φασαϊών της, τούς άπλωνε ήμεμονικά τ'ο χέρι της για να τ'ο φιλήσουν και κουνούσε έλαφρά τ'ο κεφάλι της. Κατόπιν γυρίζε πρός τόν άρχιμουσικό της, ο όποιος στεκόταν σε στάσι δια-

κούς υπόκλισως δίπλα της, και τ'ο άπηύθνε διάφορες έρωτήσεις...

—Λέτε πως αυτός ο νέος που θ' άκούσουμε σήμερα θα μ'ας προκαλέση καμμία ευχάριστη έκπληξι;...

—"Ελπίζω, Υψηλοτάτη... απάντησε ο άρχιμουσικός. "Όσοι από τούς συναδέλφους μου άκουσαν τ' έργα του, ξεφροβήσαν ευμένεστατα γι' αυτά...

—Θά ιδούμε...

Οι προσκαλεσμένοι είχαν πειά καθήσει στις θέσεις τους. Δεν έλειπε πειά κανένας. "Η μάλλον έλειπε μία, τ'ο ή άπουστα της έκανε αίσθησι πρό πάντων τούς νέους; ή νεαρή Καρολίνη, ή κόρη του Οδύγγοου πριγκητος "Εστεργάχου, για τόν όποιον έλεγαν πως ήταν πιε πλούσιος κ' από τόν Αυτόκράτορα. "Η νέα αυτή ήταν τ'ο χαϊδεμένο παιδί και τ'ο έιδωλο της άριστοκρατίας της αυτοκρατορίας... Μά πάντα άργούσε έτσι.

Οι μουσικοί θροσκόνουσαν στις θέσεις τους και σ' ένα σύνθημα τ'ο άρχιμουσικού άρχισαν να παίζουν ένα κλασσικό κομμάτι. Κατόπιν, άμα τελειώσαν, θ' άρχόταν ή σειρά τ'ο Σομπέρτ, όπως ανήγγελε τ'ο πρόγραμμα της συναυλίας.

Κ' άκριβώς εκείνη τη στιγμή ο Σομπέρτ έφτανε στο μέγαρο. Οι ύπηρετες στην άρχη τόν κτύτασαν κάπως ξαφασίμενοι. Ποιός ήταν αυτός ο άνθρωπος που έφτανε χωρίς άφαιρα; Μά όταν τούς έδειξε τ'ην κάρτα της προσκλήσεώς του, υπόκλιθη-καν έλαφρά και τόν άφσαν να περάση...

Μόλις έβιασε τούς προσέπερασε, δεν μπόρεσαν να συκρατήσουν ένα ειρωνικό χαμόγελο στα αυστραά πρόσώπα τους. Και τ'ο χαμόγελο αυτό έβινε έντονωτερο, έβινε σχεδόν γέλιο, όταν κυττάζοντας στην πλάτη του, είδαν να κρέμαται απ' αυτή μιά χαρτονένια ταμπέλλα με τόν αριθμό 69. Μιά άλλη, μικρότερη όμοια, ταμπέλλα, με τόν ίδιο αριθμό κρεμόταν και πίσω απ' τ'ο καπέλλο του, που ο μουσικός τ'ο κρατούσε στα χέρια...

Μά τί ήταν λοιπόν ή ταμπέλλες αυτές; "Απλούστατα, ησαν ή ταμπέλλες που ο κ. Πόττινγκερο κρεμούσε στα διάφορα πράγματα, τ'α όποια τ'ο άφσαν ως έννεχυρο για να μ'ορη ν'α τ'α ξεχωρίζη μεταξ'ο τους...

Η "Εμμου, μ'εσ' οτή βία της, είχε ξεχάσει να θυάλη τις πινακίδες απ' τ'α ρουχα κ' ο Σομπέρτ πάλι ούτε τις είχε προσέξει καθόλου...

Στ'όν αντιβάλαμο, ένας υπηρέτης τ'ο πήρε τ'ο καπέλλο του και τόν βοήθησε να θυάλη τ'ο επανωφόρι του. Μά μιά άλλη άκόμα ταμπέλλα κρεμόταν από τ'ο σασκάκι του. Ο υπηρέτης τ'ην είδε και θέλησε να είδοποίηση τόν Σομπέρτ, μά δεν τόν πρόλαβε... Βιαστικός, γιατί ήταν καθυστερημένος μερικές στιγμές, ο Σομπέρτ είχε προχωρήσει κιάλας πρός τ'ην αίθουσα της έσπεριδος...

—Ενας άλλος υπηρέτης τ'ο άνοιξε τ'ην πόρτα της κ' ο μουσουργός προχώρησε μέσα. "Εκείνη τη στιγμή άκριβώς είχε τελειώσει τ'ο κομμάτι που έπαιζε ή όρχήστρα. Ήταν ή σειρά του.

Στάθηκε μιά στιγμή, χατέρησε τ'ην λαμπρή όμηγυρη με μιά άξιοπρεπή και σοβαρή υπόκλιση κ' έπειτα, προχωρώντας πρός τ'ην πριγκιπίσσα, επανέλαθε και μπροστά της τ'ην ίδια υπόκλιση...

—"Α! έσεεις είσθε ο κ. Σομπέρτ; έκανε εκείνη με τ'ο ψυχρό τ'ην ύφος. Χαίρω πολύ. "Ελπίζω πως θα μ'ας ευχαριστήσετε.

Και με τ'ο θλέμμα της τ'ο έδειξε τ'ο πιάνο, τ'ο όποιο θροσκόναν σε μιά έξεδρα σ'η μέση της αίθουσας, σαν να τ'ο έλεγε πως εκεί ήταν ή θέσι του.

Ο Σομπέρτ έκαμε μιά δεύτερη υπόκλιση... Μά τ'ην ίδια στιγμή, τ'α πιναχτά γέλια τ'ών προσκεκλημένων άκούστηκαν πίσω του...

Η πριγκιπίσσα άντελήφθη ατ'ην τ'ην θυμηδία κ' έβριζε ένα θλέμμα γύρω της...

Τ'ι συνέβαινε λοιπόν;

"Απλούστατα, οι προσκεκλημένοι είχαν δ'η τ'ην καρτέλλα που κρεμότανε πίσω σ'η ράχη τ'ο μουσουργού... ("Ακολουθεί)

